

မိုးဆက်လင်းထက်

၁၃/၈/၈၈

ဤဝတ္ထုထဲတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင် နာမည်များ နှင့် ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်များမှာ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းမျှသာ ဖြစ်ပါကြောင်း ဝန်ခံအပ်ပါသည်။ ။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ရေးသားထားခြင်း မဟုတ်ကြောင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်မှု ရှိသွားလျှင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါရန် ကြိုတင်တောင်းပန် အပ်ပါသည် ခင်ဗျာ။

အခန်း (၁)

နွေနေ့လည်ခင်း တစ်ရက် ရှုတင်စဖို့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ။ ရှုတင်မန်နေဂျာက ဟိုပြေးဒီပြေးနှင့် လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စတွေ စီစဉ်နေသည်။ ။ သူသည် ရှုတင်တစ်ဖွဲ့လုံးတွင် အလုပ်အရှုပ်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဟု ဆိုလို့ ရသည်။ ။ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ လိုအပ်တာတွေ၊ မင်းသားကြိုက်တတ်တဲ့ ကိစ္စ၊ မင်းသမီး ကြိုက်တတ်တဲ့ ကိစ္စ သူ့မှာ အားလုံး တာဝန်ရှိသည်။ ။ ထို့အပြင် ရုပ်ရှင်တစ်ဖွဲ့လုံး စားဖို့ သောက်ဖို့ ကိစ္စ၊ ရိုက်ကွင်းလိုအပ်သော ပစ္စည်း ပစ္စယများ သူ အားလုံး စီစဉ်ရသည်။ ။ ထို့အပြင် ထုတ်လုပ်သူက ကျခံမည့် ငွေကြေးနှင့် ရုပ်ရှင်တစ်ကား အဆင်ပြေချောမွေ့အောင် ရိုက်ကူးပြီးစီးသွားဖို့ အရေးကလည်း သူ

အတွက် ခေါင်းစားစရာ။

ဒါရိုက်တာကတော့ သစ်ပင်ရိပ်တစ်ရိပ်မှာ ထိုင်ရင်း ဒီနေ့ ရိုက်မည့် အခန်း၏ ဇာတ်ညွှန်းကို ဖတ်နေသည်။ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာက စက် အဖွဲ့သားတွေနှင့် လေကျနေ၏။ ကျန်သည့် မီးထိုး မှန်ထိုး အဖွဲ့သားများ နှင့် လူကြမ်းများက တစ်နေရာမှာ ထိုင်ရင်း ရှုတင်ထမင်း၊ ဟင်း မကောင်းသည့်အကြောင်း ဝေဖန်နေကြ၏။ ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရံများကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပိုကာဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည်။ ။

ရှုတင်မန်နေဂျာက ယခုအချိန်ထိ ရောက်မလာကြသေးသည့် မင်း သား၊ မင်းသမီးထံ ဆက်သွယ်ရန် ဟန်းဖုန်းကို ကောက်နှိပ်လိုက်သည်။ သူက မင်းသားထံ အရင်ဆက်သွယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ဟယ်လို ... မင်းသားလား၊ မင်းသားရယ် ဘယ်နားရောက်နေတာ လဲ"

ဟိုဘက်က စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြန်ပြောသည်။ ။ ရှုတင် မန်နေဂျာက ပြုံးကျဲကျဲ လုပ်လိုက်ရင်း...

"ရပါတယ် မင်းသားရယ်၊ ကျွန်တော်က မင်းသား ရောက်လာလို့ ရှိရင် အဆင်သင့် ဖြစ်နေအောင်လို့ ကြိုတင် မေးကြည့်လိုက်တဲ့ သဘောပါ။ .. ဟဲ ... ဟဲ"

ဟိုဘက်က မင်းသား ဖုန်းချသွားသည်။ ။ မင်းသား ဖုန်းကျသွားတာနှင့် ရှုတင်မန်နေဂျာ၏ ပါးစပ်က ပွစိပွစိနှင့် မြည်တွန် တောက်တီးတော့ ၏။ ခုန ဖုန်းပြောနေတဲ့ ရုပ်နဲ့ တော့ တခြားစီ။

"မနေ့က ရေချိုးမှားလို့ အပူရုပ်သွားတာပဲ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ပန်းလှိုင်ဆေးရုံ သွားပြနေရသေးတယ်၊ ငါတို့ ဆို ဘိုင်အိုဂျက်စစ်လေး

တစ်လုံးသောက် ပျောက်ပဲ"

ထိုအချိန်တွင် ရိုက်ကွင်း အဖွဲ့သားတစ်ဦး သူနားရောက်လာသည် ။
ထို့နောက် မျက်နှာမကောင်းသော အမူအရာနှင့် -

"မန်နေဂျာကြီး"

"ဘာလဲ"

"အုတ်ခဲအတုနဲ့ တုတ်အတုတွေ တစ်ခုမှ မရခဲ့ဘူးဗျ"

"ဘာ ... "

ရှုတင်မန်နေဂျာ ထအော်လိုက်တော့ ခုနလူ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်
သွားသည် ။ ပြီးတော့ ခုနစကားကိုပဲ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောရ၏။

ထိုလူ စကားဆုံးတော့ ရှုတင်မန်နေဂျာက -

"ဘာလို့ မရတာလဲ ... ငါ တစ်နေ့ကတည်းက ကြိုမှာ ထားတဲ့ ဟာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့ ကလည်း မန်နေဂျာကြီးကို တောင်းပန်ပါ
တယ်တဲ့ ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေက ဟိုဘက်ရိုက်ကွင်းတစ်ခုကို မှားပေးလိုက်
လို့ပါတဲ့ "

"တောက် ... လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ ... အခု ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ
"

ခုနပုဂ္ဂိုလ် ခေါင်းကုပ်သည် ။ သူလည်း ဘာလုပ်ပေးလို့ ပေးရမှန်းမ
သိ၊ ထို့ကြောင့် ခေါင်းထဲ ပေါ်လာသည့်အကြံလေး ထုတ်ပြောမိ၏။

"အတုတွေ မရတော့လည်း အစစ်တွေ သုံးကြည့်ပါလား"

"မင်းအမေကလွှား၊ အစစ်တွေနဲ့ လုပ်တော့ အကုန်သေကုန်မှာ ပေါ့"

" မဟုတ်ဘူး လေ မန်နေဂျာကြီးရဲ့ ၊ ရုပ်ရှင်ပညာလေးနဲ့ ကင်မရာ လှည့်စားမှုတွေလုပ်ဖို့ ပြောတာပါ"

"ဟေ့ကောင် ... တော်တော့၊ ဒါရိုက်တာက အဲဒီအခန်းကို တုတ်တစ် ချောင်းနဲ့ ဖြောင်းခနဲ ကျိုးသွားအောင် ရိုက်တာပြချင်နေတာ၊ မင်း သတ္တိရှိရင် ဒါရိုက်တာကို ခုနစကားသွားပြော"

ခုနပုဂ္ဂိုလ် ဇက်ပုသွားသည် ။ ထို့နောက် ရှုတင်မန်နေဂျာဘေးမှ အ မြန်လစ်ထွက် ခဲ့လေတော့၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ထွက်သွားမှ မင်းသမီးထံ ဖုန်း ဆက်ရန် သတိရ၍ ရှုတင်မန်နေဂျာက မင်းသမီးထံ ဖုန်းနှိပ်လိုက်ပါ တော့သည် ။

မင်းသမီးက ဖုန်းပိတ်ထားသည် ။

ရှုတင်မန်နေဂျာ၏ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ‘တောက်’ ခေါက်သံကိုသာ မသိ မသာ ကြားလိုက်ရပါတော့၏။

နွေနေ့လယ်ခင်းသည် ပူပြင်းလှ၏ အပူရှိန်သည် ခါတိုင်းနှစ်တွေနဲ့ မ တူ၊ တရှိန်ရှိန် တောက်လောင်ကာနေသည် ။ ထိုသို့ ပူပြင်းလှသော နွေ နေ့လယ်ခင်း၏ လမ်းမတစ်နေရာတွင် super ကာစတန် အမျိုးအစား ကားတစ်စီး ပျက်ကာနေလေသည် ။ ကားထဲတွင် ပါလာသူများက အမျိုးသမီးငယ် တစ်ယောက်နှင့် အလှဖန်တီးရှင် မာမီတစ်ယောက်၊ သူ တို့ နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာများ တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသော အမူအရာတွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေလေ၏။

အမျိုးသမီးငယ်က စတီယာရင်ကို တစ်ချက်ရိုက်၍ ဒေါသဖြစ်စွာနှင့် စကားတစ်ခွန်း မြည်တွန်တောက်တီးလိုက်သည်။ ။

"တောက် ... ငါ အစောကြီးကတည်းက အတန်တန် ပြောတယ်၊ ငါ့ ကားကို အားလုံး လိုလေသေးမရှိ အမြဲစစ်ဆေးပြီး ပြင်ဆင်ထားပါလို့ ၊ အခုတော့ ဘာဖြစ်မှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲ မသိတော့ဘူး၊ နင် ရော ကားလေးဘာလေး မကြည့်တတ်ဘူးလား"

အလှူဖန်တီးရှင် မာမီက သူ့လက်ချောင်းလေးတွေကို ကနွဲ့ကလျ လေး ခါလိုက်ကာ -

"အမယ်လေး ... တောက်တီးတောက်တဲ့ မိနိုင်းက ဒါမျိုးတွေ ဘယ်လိုလုပ် ကြည့်တတ်မှာ လဲ၊ လာဂွမ်းနေပြန်ပြီ ဒုက္ခပါပဲ"

"ဟင်း ... စိတ်ညစ်တယ်... ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ နင့်ခေါင်းထဲ မှာ သူငယ်တွေပဲ ပြည့်နေတယ်မလား"

"အိုး .. ဒါတော့ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စကိုး"

"တော်တော့ ... ရွဲ့ပြောနေတာကို လာပျော်နေသေးတယ်၊ အခု ရှု တင်ကို ဘယ်လိုသွားမလဲပြော၊ အခုလောက်ဆို တစ်ဖွဲ့လုံး ငါမရောက် သေးလို့ မေတ္တာပို့နေလောက်ပြီ"

"အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး မင်းသမီးရယ်၊ မင်းသမီးက နာမည်ကြီးမင်းသမီးပါ၊ တစ်ခါတလေ နောက်ကျတာ ဘယ်သူက ဘာ ပြောမှာ လဲ"

အမျိုးသမီးငယ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။ သူတို့ ကားပျက်တဲ့ နေရာက လည်း လူပြတ်တဲ့ အိမ်ယာတစ်ခုရဲ့ လမ်းသွယ်ထဲမှာ ဖြစ်နေ၍ ဘယ်

သူ့ အကူအညီတောင်းလို့ တောင်းရမှန်းမသိ၊ ပါလာတဲ့ ဟန်းဖုန်းက လည်း ညက အားသွင်းဖို့ မေ့သွား၍ အားတစ်စက်မှ မရှိတော့။ အလှူဖန် တီးရှင် မိနိုင်ဆီက ဖုန်းကလည်း card ကုန်နေသည် ။ အဲဒီတော့ သူတို့ ဘဝက ငုတ်တုတ်။

"ဒီလိုလုပ်လိုက်ပါက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တစ်ယောက်ယောက်တွေ့ ရင် အကူအညီ တောင်းကြည့်ပါလား"

မာမီမိနိုင်ရဲ့ အကြံပြုစကားက ရုတ်တရက် ထွက်လာသည် ။ မင်းသ မီးဟု ဆိုသော မိန်းကလေးက မာမီမိနိုင်ကို လှည့်ကြည့်၍ -

"ဘယ်လို အကူအညီတောင်းရမှာ လဲ ... ကားတွန်းခိုင်းရမှာ လား"

"အို ... တစ်ခုခုပေါ့၊ ကားကြည့်တတ်ရင်လည်း ကြည့်ခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ ဒါမှ မဟုတ် တယ်လီဖုန်း ပါလာလို့ ရှိရင်လည်း ဖုန်းခဏပေးသုံးပါလို့ အကူအညီတောင်းပေါ့၊ မင်းသမီးမျက်နှာနဲ့ ဆို ဘယ်သူမဆို အကူအညီ ပေးမှာ ပါ"

"ဟင်း ... ငါ့ဘဝမှာ သူများကို အကူအညီတောင်းရသလောက် စိတ် ပျက်တာမရှိဘူး"

အမျိုးသမီးငယ်က သက်ပြင်းချကာ ထိုစကားကို ဆိုလိုက်သည် ။ မိ နိုင်က-

"အို ... ဒါကတော့ ကာလံဒေသံအပေါ် မူတည်တယ်လေ၊ တစ်ခါ တစ်လေ မဖြစ်လို့ ရှိရင်တော့ အကူအညီ တောင်းရမှာ ပေါ့ ဟုတ်ဘူး လား"

"ကဲကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်လာနေပြီ၊ နင်ဆင်းပြီး အကူအညီ အရင်သွားတောင်း"

မင်းသမီးက သူ့ရှေ့က နောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်ကာ စကားကို ဆိုလိုက်သည်။ ။ မိနိုင်းက ကားဘေးကမှန်မှ အနောက်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း-

"ဟယ် ... အကိတ်ကလေးဟဲ့ မိနိုင်းသွားမယ်၊ မိနိုင်းသွားမယ် ... အဆင်ပြေလို့ ကတော့ တစ်ခါတည်း ဝုန်းပြီးသားပဲ"

"မိနိုင်းနော် ပေါက်ကရမလုပ်နဲ့ ၊ အရေးကြီးတာ အကူအညီရဖို့ ပဲ"

"အင်းပါ သိပါတယ်... မိနိုင်းတို့ က ပါးပါးကလေး ပုတ်မှာ ပါ၊ ကြည့်နေ သူ့ဘာသာသူ အုံကြွလာစေရမယ်"

ပြောလည်း ပြော မိနိုင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ခုန လမ်းလျှောက်လာသော လူငယ်လေးထံ လှမ်းသွားလိုက်၍ -

"ဒီမှာ ... ဒီမှာ "

"ဗျာ"

ထိုလူငယ်လေးက သူ့အတွေးနှင့်သူ ခေါင်းငိုက်စိုက် လမ်းလျှောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ မိနိုင်းရဲ့ ခေါ်သံကြားတော့ ရုတ်တရက်မော့ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မိနိုင်းကိုတော့တော့ လန့်သွားကာ မျက်မှောင် တစ်ချက်ကြုတ်လိုက်ရင်း ..

"ဘာ ... ဘာ ... ဘာလဲဟင်"

"ဪ ... ပြောစရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်တော့ တိုတိုလေးနဲ့ ထိအောင် ပြောမယ်နော် ... သိလား"

ကောင်လေးက မိနိုင်းကို ကြောင်စီစီနဲ့ ကြည့်သည်။ ။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်လေ့လာလိုက်သည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူရယ်ဆို

လို့ သူနဲ့ အရှေ့က အခြောက်မ နှစ်ယောက်သာရှိ၏။ ထို့နောက် အခြေ အနေမကောင်းရင် ခြေကုန်သုတ်ရန် စဉ်းစားလိုက်ပါတော့သည်။ ။

"ဒီလို ကောင်လေးရဲ့ ၊ တို့ အခု ဒုက္ခတစ်ခုရောက်နေတယ် သိလား၊ ဟိုးနားမှာ ရပ်ထားတဲ့ တို့ ကားလေး ပျက်သွားလို့ ၊ အဲဒါ တို့ ကိုလိုက်ပြီး ဟိုနှိုက် ဒီနှိုက် နှိုက်ပေးပါလားဟင်"

"ဟာ ... ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ် အဲဒီကိစ္စ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးနော်"

"ဒါဆို နောက်ကနေ တွန်းပေးလေ"

"ဘာဗျ"

"ဟုတ်တယ်လေ ... နှိုက်ရတာ ဝါသနာ မပါဘူးဆို၊ ဒါဆို နောက်က တွန်းပေးပေါ့၊ ဒါလေး လုပ်ပေးရတာ ဘာဖြစ်သွားတာမှတ်လို့ ... တကယ်တည်း လူဆိုး"

ကောင်လေးခင်ဗျာ မိနိုင် ပြောတဲ့ စကားတွေကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ် ပေါက်သွားလည်း မသိ၊ မိနိုင်ကို ကြောက်လန့်တကြား မျက်လုံးများ နဲ့ ကြည့်ကာ ထိုနေရာမှ ချာခနဲ ထွက်ပြေး သွားတော့သည် ။ ပါးစပ်မှ လည်း -

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း"

ဟု ခေါင်းကြီးခါကာ ရေရွတ်သွားပါတော့၏။

မိနိုင် ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ ကားပေါ်သို့ ပြန်လာလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ကားပေါ်မှာ စောင့်နေသည့် မင်းသမီးကို အကျိုးအကြောင်း နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နဲ့ ရှင်းကာပြ၏။ မင်းသမီးက စိတ်ညစ် နေသည့်ကားထဲမှ မိနိုင် ရှင်းပြတာတွေ နားထောင်ပြီး တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်

မောလေတော့သည်။ ။

"ကဲပါ မိနိုင်ရယ်၊ နောက်တစ်ခါ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ ဆင်းပြီး အကူအညီ တောင်းပါတော့မယ်၊ နင့်လုပ်ခိုင်းနေရင် ဒီနေ့အဖို့ တော့ ငါတို့ ဒီက ထွက်ရလိမ့်မယ် မထင်ဘူး"

"သွားသွား ... ရှင်က မင်းသမီးဆိုတော့ လူတိုင်းက အကူအညီ ပေးချင်နေမှာ ပေါ့၊ မဏ္ဍပါတိုင် တက်ပြမနေစမ်းပါနဲ့ "

မင်းသမီးက ရယ်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် သူတို့ စကားပြတ်သွားကြကာ နောက်ထပ် ရောက်လာမဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေမိပါတော့သည်။ ။

ခဏကြာတော့ လမ်းချိုးတစ်ခုမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ။ ထိုလူပုံစံက အသက် ၃၅ ဝန်းကျင်လောက် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ အသားခပ်လပ်လပ်၊ စတစ်ကော်လာ တစ်ပတ်နွမ်းနှင့် ပုဆိုး ခပ်နွမ်းနွမ်း တစ်ထည်ကို ဝတ်ကာထားသည်။ ။ ထို့အပြင် လွယ်အိတ်ဟောင်း တစ်လုံးကိုလည်း လွယ်ထားရင်း လက်မှာ ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ် လက်ကြားညှပ်လျက်-

မိနိုင်က ထိုလူပုံစံကြီးကို ဘက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်ကာ ပါးစပ်ရှေ့ လက်ချောင်းကလေးတွေ ဖမ်းပိတ်လိုက်ရင်း-

"ခွီ ... ခွီ ... အဝွမ်းကြီးတော့၊ ခုန အကိတ်လေးနဲ့ များ ဒညင်းသီးနဲ့ မရိုးနီ(စ်)ပဲ"

မင်းသမီးကလည်း နောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ လူပုံစံကတော့ ကဗျာသမားလိုလို၊ စာသမားလိုလိုနှင့် ... ဆံပင်တွေကလည်း စုတ်ကားကား။

အိုး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကူအညီတစ်ခုရဖို့ သာ အဓိကဖြစ်၍ သူမ ကားပေါ်ကနေ လှပစွာ ဆင်းချလိုက်ပါတော့သည်။ ။ ထို့နောက် ကား အရှေ့ဘက်ကပ်တံ၍ ထိုလူအလာကို ကားခေါင်းလေးနဲ့ ကွယ်၍ စောင့် နေလိုက်ပါတော့သည်။ ။

ထိုလူသည် ခေါင်းကလေးငိုက်စိုက်၊ ငိုက်စိုက်နှင့် လမ်းလျှောက်လာ ရင်းမှ ရုတ်တရက် ခြေလှမ်း ရပ်တန့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မီးသေသွား သော သူ့ဆေးပေါ့လိပ်ကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ နှစ်ချက် သုံးချက်ဖိပြီး မီးကို ဇိမ်ပြေနပြေ တို့ နေလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် သူ့ဆေးလိပ်ထိပ် မီး ကောင်းကောင်း ဆွဲ၊ မဆွဲ သေသေချာချာကြည့်ကာ ဆက်လျှောက်လာ လိုက်သည်။ ။

မင်းသမီးက ထိုလူကို ကြည့်၍ စိတ်မသက်မသာ သက်ပြင်းချလိုက် သည်။ ။ သူမ ဘဝမှာ လည်း ဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက်ကို အရေးတယူလုပ် ပြီး ဒီလို စောင့်နေရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ ကိုယ့် အပူနဲ့ ကိုယ်မို့သာ ထိုလူကို မျှော်တလင့်လင့်။

ထိုလူ လျှောက်လာရင်းနှင့် သူတို့ ကားကို ကျော်ဖြတ်လိုက်ချိန်တွင် မင်းသမီးက ရုတ်တရက် ကားရှေ့က ထွက်လိုက်ပြီး-

"အစ်ကိုကြီးရှင့်"

"ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ် ... ဂျိုးရပ်နဲ့ အိုးပုပ်"

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ် လန့်သွားကာ ပါးစပ်ထဲရှိတာတွေ ထ ယောင်ရင်း တစ်လှမ်းခုန်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။ သူ နောက်ဆုတ်လို က်သောအရှိန်ကြောင့် ဆေးပေါ့လိပ်ထိပ်က မီးပွားများ လွင့်စင်ကုန်ကာ သူပုဆိုးကို ပြေးကပ်သည်။ ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ပုဆိုးမှ မီးပွားလေးများကို ကမန်းကတန်း ခါလိုက်ကာ မင်းသမီးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရင်း-

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျ၊ ဒီမှာ အားလုံးဒုက္ခ ရောက်ကုန်တော့မလို့ "

"ကျွန်မ ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အစ်ကို လန့်သွားမယ် မထင်လို့ပါ"

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အခုမှ သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် အမျိုးသမီးငယ်ကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ။ မင်းသမီးကလည်း ထိုလူ အခုမှ သူမကို သတိထားမိမှန်း ရိပ်မိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မင်းသမီး တစ်ယောက်၏ အိုက်တင်အပြည့်နှင့် အလှဆုံးပြုံးပြလိုက်ကာ-

"မိကို အစ်ကို့ဆီက အကူအညီတောင်းစရာလေး ရှိလို့ပါ"

ချက်ချင်း သူမကိုယ်သူမ ကျွန်မဟု နာမ်စားသုံးနေရာမှ မိကိုဟု ပြောင်းသုံးပစ်လိုက်သည်။ ။ ထိုသို့ သုံးပစ်လိုက်ရတာ အကြောင်းရှိ၏။ သူမသည် ထိုလူ့စိတ်ထဲ ထင်သွားသလို နာမည်ကြီးမင်းသမီး မိကို ဖြစ်ပါကြောင်း ထိုလူ့စိတ်ထဲ သေချာသွားရန် ဖြစ်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အင်းမလုပ် အဲမလုပ် သူမကို ကြောင်ကြည့်နေဆဲ။

ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေဟု သူမ စိတ်ထဲတွေးကာ ပြုံးမိလိုက်၏။ ထို့နောက် ...

"မိကိုကားလေး မောင်းနေရင်းနဲ့ ဒီနားလေးရောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး သိလား၊ အဲဒါ အစ်ကိုများ ဟို ... ဟို ... ကားလေး ဘာလေး ကြည့်တတ်မလားလို့ "

မိကိုက အသံလေး ကနွဲ့ကလျနှင့် သူမကြော်ငြာခဲ့သည့် နေကြာစေ့လှော် ကြော်ငြာထဲကလို ချစ်စဖွယ် မျက်လုံးကလေးထောင့်ကို ကပ်ကာ ကပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

ထိုလူက ကားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ -

"ကျုပ် ကားမပြင်တတ်ဘူး"

အသံက ပြတ်သားသည်။ ။ တုံးအနိမ့်အမြင့် တစ်စက်မှ မရှိဘဲ တသတ်မတ်ကြီး ထွက်လာ၏။

မင်းသမီးမိကို ရင်ထဲမှ 'ဟင်' ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ထိုလူထံမှ ထိုကဲ့သို့ ပြတ်ပြတ်သားသား စကားကြီး ထွက်လာတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ် ပါမလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံသယတောင် ဖြစ်မိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အံ့သြလွန်းလို့ စကားကို ထပ်မေးရသည်။ ။

"ဘ ... ဘ ... ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်"

ထိုလူက သူမကို ခံစားချက်မဲ့နေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ -

"ကျွန်တော် ကားမပြင်တတ်ဘူး၊ ကားစီးတယ်ဆိုရင် ကားပြင်တတ်အောင် ကြိုးစားထား၊ နောက်တစ်ခါ ကားမပြင်တတ်ရင် ကားမစီးနဲ့ "

"ရှင်"

ဒီတစ်ခါတော့ မိကိုယ်မှ အာမေဍိတ်သံ ရုတ်တရက် ထွက်သွားရ၏။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ၊ သူ အိပ်မက်များ မက်နေတာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဟာ မင်းသမီးတစ်ယောက်ပဲလေ၊ လူတိုင်းရဲ့ အာရုံကို စွဲညှို့နိုင်ရမှာ ပေါ့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းလိုက်ကာ နောက်တစ်မျိုး ထပ်မေးလိုက်သည်။ ။

"မိကိုက ဒီက အစ်ကိုပြောသလို ကားမပြင်တတ်ဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ နောက်ဆို ပြင်တတ်အောင် လုပ်ထားပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုမှာ ဟန်းဖု

နီးလေးများ ပါလားဟင်"

"ပါတယ်"

ထိုလူက ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ဖြေသည်။ ။ ထို့နောက် မိကိုက-

"ဒါ ... ဒါဆို ဖုန်းတစ်ကောလောက် ပေးဆက်ပါလားဟင်၊ မိကိုတို့ ကားပျက်နေတဲ့ အကြောင်း ရှုတင်ကို လှမ်းအကြောင်းကြားချင်လို့ ပါ "

"မပေးဘူး၊ တယ်လီဖုန်းဆိုတာ ကိုယ်ဆက်ဖို့ အတွက် ဝယ်ထားတာ ၊ သူများကို ပေးဆက်ဖို့ အတွက် မဟုတ်ဘူး "

ထိုလူ ထိုနေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာသွားသည်။ ။ မိကိုလည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနှင့် ထိုလူကို ငေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ။ သူမတင်မဟုတ် မိနိုင်လည်း သူတို့ ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြင်းအရာတွေကို အစအဆုံး ကားထဲက မြင်လိုက်၍ ငုတ်တုတ်မေ့သွားလေတော့၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သူ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို အေးအေးဆေးဆေးပင် ဆေးပေါ့လိပ်လေးကို ဖွာလျက် သူတို့ နားမှ ဝေးကာဝေးကာ ထွက်သွားပါတော့၏။

မိကိုရင်ထဲတွင် ဒီနေ့နေ့လယ်ခင်းသည် ပို၍ ပူပြင်းကာ သွားလေတော့သည်။ ။

ရှုတင်ရှေ့တို့ အငှားကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ။ ပထမတော့ ဘာရယ်မဟုတ် အားလုံးဝိုင်းကြည့်နေကြသော်လည်း ကားပေါ်က ဆင်းလာသော မင်းသမီးကို တွေ့လိုက်ရ၍ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။ အားလုံးထဲမှာ အဆိုးဆုံးက မန်နေဂျာ။ သူက မင်းသမီး မရောက်သေး၍ ဒါရိုက်တာ၏ ဩဝါဒခြွေခြင်းကို ခံနေချိန်တွင် မင်းသမီးက အငှားကားတစ်စီးနှင့် ရုတ်တရက် ရောက်လာသောကြောင့် တော်တော်ပျော်ကာ သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဒါရိုက်တာရှေ့မှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လိုက်ကာ မင်းသမီးထံ ရောက်ကာ သွားလေတော့သည်။ ။

"မင်းသမီးရယ် ဘာများ ဖြစ်နေသလဲလို့ စိတ်ပူနေတာ တယ်လီဖုန်းတွေ ဆက်တော့လည်း ပိတ်ထားတယ်"

မိကိုက ဘာမှ ပြန်မပြော၊ သူမဘာသာသူမ မန်နေဂျာဘေးက ဖြတ်လျှောက်ရင်း ဒါရိုက်တာထံ လှမ်းသွားလိုက်သည်။ ။ မန်နေဂျာက မင်းသမီး မျက်နှာမကောင်းတာကို အခုမှ သတိထားမိပြီး မိနိုင်ထံ 'ဘာဖြစ်တာလဲ' ဆိုတဲ့ သဘောနှင့် မေးထိုးပြလိုက်၏။ မိနိုင်က နောက်မှ ရှင်းပြမယ်တိတ်တိတ်နေဆိုတဲ့ သဘော လက်ဟန်ပြန်ပြ၍ မင်းသမီးနောက် လိုက်သွား၏။ မိနိုင် ထွက်သွားပြီးနောက် မန်နေဂျာက သက်ပြင်းချကာ မင်းသမီးပါလာတဲ့ အဝတ်အစားသေတ္တာကို သယ်ရန် အဖွဲ့သားတွေထဲက တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

မိကိုက ဒါရိုက်တာရှေ့ ရောက်တော့-

"မင်းသား ရောက်နေတာ ကြာပြီလား၊ မိကိုအခန်းတွေတော့ ကျော်ရိုက်ထားရမှာ ပေါ့နော်၊ ဒီနေ့ လမ်းမှာ ကားပျက်သွားလို့ နည်းနည်းကြာသွားတယ်"

ဒါရိုက်တာက မင်းသမီးကို ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ကာ-

"ရပါတယ် မိကိုရယ်၊ အခု မင်းသားနဲ့ ဖိုက်တင်ခန်းတွေ အရင်ရိုက်
နေတယ်၊ မိကိုအခန်းက နှစ်ခန်းလောက်ပဲ ဒီနေ့ ပါတာပါ၊ Love Scean
လေးတွေဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး ရိုက်လို့ ရပါတယ်"

ထိုအချိန်တွင် မန်နေဂျာက အနားမှ ဖြတ်သွားရင်း-

"ဟွန်း ... အမျိုးမျိုး၊ ခုနကပြောတော့ မင်းသမီးနဲ့ အခုပဲ အဲဒီအခန်း
တွင် မရိုက်ရတော့ရင် သေတော့မဲ့ အတိုင်း၊ အခုကျတော့ အေးအေး
ဆေးဆေးတဲ့ ... တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ်"

ဟု ရေရွတ်သွားတော့၏။

"ဒါနဲ့ ကားပျက်တယ်ဆိုရင်လည်း ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရောပေါ့၊ ဒီ
က ကားတစ်စီး လွှတ်ပေးမှာ ပေါ့"

"မပြောချင်ပါဘူး ဒါရိုက်တာကြီးရယ်၊ တယ်လီဖုန်းက နှစ်လုံးလုံး
သုံးလို့ မရဘူး၊ မိကိုဖုန်းက အားမရှိဘူး၊ မိနိုင်ဖုန်းက Card ကုန်နေ
တယ်"

ဒါရိုက်တာကြီးက ပြုံးလိုက်သည် ။ ထိုအချိန်တွင် စက်အဖွဲ့သား
တစ်ယောက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း လာပြော၍ စကားစ
ပြတ်သွားကြ၏။

မိကိုက အခုရိုက်မဲ့ အခန်းက သူမအခန်း မဟုတ်သေး၍ ခပ်လှမ်းလှ
မ်းက သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခု အောက်မှာ အနားယူရင်း မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့ လှမ်း
သွားလိုက်သည် ။ အပင်ရိပ်အောက်ရောက်တော့ မိနိုင်က ပါလာတဲ့ ခေါ
က်ကုလားထိုင်အသေးလေးကို သူမထိုင်ဖို့ ဖြန့်ခင်းပေး၏။ မိကိုက
အလိုက်သင့်ထိုင်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ...

"ဟင်း ... ဒီနေ့ရိုက်မဲ့ အိုက်တင်တွေ ပီပြင်ပျံ့မလားတောင် မသိဘူး၊

စိတ်ထဲမှာ တော်တော် ရှုပ်ထွေးနေတယ်"

မိနိုင်က မိတ်ကပ်ဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်ရင်းနှင့် မိကိုဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ကာ-

"အမယ်လေး ... ဘာမဟုတ်တဲ့ ဟာအတွက် ခေါင်းထဲ ထည့်မထားစမ်းပါနဲ့ ပလစ်လိုက်စမ်းပါ"

"ငါက အဲဒီလူကို အရေးတယူလုပ်ပြီး ခေါင်းထဲလိုက်ထည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သက်သက် စော်ကားခံလိုက်ရတဲ့ အတွက် တင်းနေတာ"

"တင်းနေရင် ခဏလျှော့လိုက်၊ လာ ... အလှပြင်မယ်၊ တော်ကြာလိမ်းမဲ့ မိတ်ကပ်တွေပါ တင်းမာကုန်ဦးမယ်"

ဟု မိနိုင်က ပြောလိုက်ကာ မင်းသမီးရဲ့ မေးစေ့လေးကို အသာဆွဲကိုငံရင်း ခေါင်းကြလေးကို ဆွဲမော့ပစ်လိုက်ပါတော့၏။

လောကတွင် တစ်ခုခုကို ရယူချင်လျှင် တစ်ခု ဆုံးရှုံးမှု ပေးရသည် ဟု ဆိုရိုးစကားရှိသည် ။ ထိုဆိုရိုးစကားအတိုင်းပင် အောင်မြင်မှုကို ရယူချင်လျှင် လွတ်လပ်မှုတော့ ဆုံးရှုံးမှု ပေးရ၏။ မိကိုလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်သည် ။ သူမသည် ယခုအချိန်တွင် ဈေးကွက်ဝင် စူပါ မင်းသမီးတစ်ယောက်၊ ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယိုတွင် သာမက ကြော်ငြာဈေးကွက်တွင် လည်း သူမက စူပါ၊ သူမ၏ အကြည့်၊ သူမရဲ့ ညှုတ်တုတ်ပြောသည့် စကားသံလေးများကြားတွင် ပရိသတ် နစ်မျောသွားရ စမြဲ။

ထိုကဲ့သို့ အောင်မြင်မှုပေါင်းများစွာကို သိမ်းကျုံးပြီး ရယူပိုင်ဆိုင်ထားသော သူမတွင် အဘယ်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်မှုက ရှိပါတော့မည်နည်း။ အများ သူငှာနည်းတူ ထိုင်ချင်တဲ့ ဆိုင်လည်း ထိုင်လို့ မရ၊ ကိုယ်စားချင်တဲ့ အစားအသောက်တိုင်းကိုလည်း စားခွင့်မရှိ ဒီကိုယ်လုံး၊ ဒီအချိုးအစားနှင့် ဒီဝိတ်ကိုလည်း တက်မသွား၊ ကျမသွားအောင်လည်း ထိန်းထားရသေးသည်။ ။ ကိုယ်ထိုင်ချင်တဲ့ ဆိုင် ထိုင်ပြန်ရင်လည်း သိတဲ့ အတိုင်း ပရိသတ်က နေရာတိုင်းမှာ တရုန်းရုန်း၊ ထို့ကြောင့် သူမ ရွေးချယ်ခဲ့သော ၊ သူမ ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့သော အောင်မြင်မှုတွေက သူမထံ ရောက်လာချိန်တွင် သူမသည် လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် ဝေးရာသို့ အလိုလို ရောက်သွားခဲ့ရ၏။

အခုလည်း ကြည့် ...

ရှုတင် တစ်ခုပြီးလို့ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ သူမ ဗိုက်ဆာလာသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် အသုပ်ဆိုင်လေးတွေလို့ ဝင်စားဖို့ လုပ်၏။ သူမ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာ မိနိုက်က သဘောပေါက်လိုက်၍ -

"မိကို ကိုယ်က မင်းသမီးတစ်ယောက်ဆိုတာလည်း သဘောပေါက်ထားဦးနော်၊ ရှင် ဒီလို အသုပ်ဆင်းစားရင် ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်လဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟယ် ... ငါတော့ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ဟိုးအရင်တုန်းက ဒီလိုဆိုင်လေးမျိုးမှာ ဟင်းခါးပူပူလေး သောက်ပြီး အသုတ်အားရပါးရစားတဲ့ ဘဝကိုပဲ ပြန်လိုချင်နေပြီ"

"အဲဒါ ဟိုအရင် မင်းသမီး မဖြစ်ခင် အချိန်ကလေ၊ အခုနဲ့ တူမှ မတူတာ"

မိကို သက်ပြင်းကို ချလိုက်မိသည်။ ။ နောက်ဆုံးတော့ စိတ်မသက်မသာ လေသံနှင့်-

"ဒါဆိုလည်း နင်ပဲ ဆင်းဝယ်တော့ဟယ်၊ ဟင်းခါးလေးတော့ ရအောင်တောင်းခဲ့နော်"

မိကို စကားအဆုံးတွင် မိနိုင် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ သွားသည်။ မိကိုလည်း ဘာရယ်မဟုတ် အသုပ်ဆိုင်လေးသို့ ငေးကာ ကြည့်နေမိ၏။ ထိုအချိန်တွင် အသုပ်ထိုင်စားနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရချိန်တွင် သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။ ထိုယောက်ျားက ဟိုတစ်ခါ သူမ ကားပျက်သွားတုန်း ကြုံခဲ့ရသောလူ။

"သေချာပါတယ် အဲဒီတစ်ယောက်ပါပဲ"

သူမ နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်/ ထိုလူကတော့ သူမ ကြည့်နေတာကို သိဟန်မတူ၊ သူ့ဘာသာသူ အသုတ်တစ်ပွဲကို အားရပါးရ တွယ်နေလေသည်။ ဒီတစ်ခါ အဲဒီလူရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို သူမ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုလူသည် ရုပ်ရည်အားဖြင့်တော့ အဆိုးကြီးမဟုတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးစစနှင့် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ လူက မပြင်မဆင်ဘဲ ဖြစ်သလို နေနေလို့ သာ ခပ်ညစ်ညစ် ဖြစ်နေပုံရ၏။ ထို့အပြင် ထိုလူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည် သူမနှင့် ပထမအကြိမ် တွေ့ခဲ့တုန်းက လိုပင် ကော်လံကတုံးနှင့် ပုဆိုးခပ်နွမ်းနွမ်းပင် ဝတ်ဆင်ထား၏။ ပြီးတော့ ဆံပင်ကလည်း မဖြိုးမလိမ်းဘဲ ဒီအတိုင်း စုတ်ကားကား။

ထိုအချိန်တွင် မိနိုင် အသုပ်ဝယ်ပြီး၍ ကားဘက် ပြန်လျှောက်လာ၏။ ကားပေါ်ရောက်တော့ မိကိုက မိနိုင်ဘက် လှည့်ကြည့်၍ -

"ဟဲ့ ...ဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့ တစ်ယောက်ကို တွေ့လား"

"ဘယ်တစ်ယောက်လဲ"

"ဟိုများလေ လည်ကတုံးအဖြူနဲ့ "

မိနိုင်က သူမပြရာနေရာသို့ သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်၏။ ပြီးတော့
ဇဝေဇဝါ မျက်နှာပေးနှင့်-

"အဲဒါ ဘယ်သူလဲ"

"ဟယ် ... မှတ်ဉာဏ်ကလည်း မကောင်းလိုက်တာ၊ ဟို တစ်ခါ ငါ့ကို
ဂွမ်းသွားတဲ့ တစ်ယောက်လေ ... အဲဒါ သူပေါ့"

"ဟယ် ... ဟုတ်လား အဲဒါ သူလား"

"ဟုတ်တယ် သူပေါ့"

"ဒါဆို တွေ့မယ် အဲ့ကောင်"

မိနိုင်က ပြောလည်း ပြော ကားပေါ်က အတင်းဆင်းဖို့ လုပ်သည် ။ မိ
ကိုက မိနိုင်ကို ကမန်းကတန်း လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ-

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ရန်သွားတွေ့မှာ ပေါ့"

"နင် ရူးနေသလား မိနိုင်၊ အဲဒီလို ပေါ်တင်ကြီး ရန်သွားတွေ့လို့ က
တော့ ဟိုက နင့်ကို လုပ်လွှတ်လိုက်မှာ ပေါ့"

"အမယ်လေး လုပ်ချင်တိုင်းလည်း လုပ်လို့ ရမလား၊ ဒီကလည်း
လက်နဲ့ ခြေနဲ့ "

"တော်ပါတော့ မိနိုင်ရယ်၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်တွေးမနေပါနဲ့ ၊
လာ ... လာ ကားပေါ်တက် သွားမယ်"

မိနိုင် မသက်မသာနဲ့ ငြိမ်သွားသည် ။ သူလည်း ကားကို မောင်းပြီး
ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့၏။ စိတ်ထဲမှာ တော့ အဲဒီလူကို ကြုံရင် ပညာ

နည်းနည်း ပြန်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါတော့၏။

ဒီနေ့ မနက်ပိုင်း ခဏသာ ရှုတင်ရှိ၍ ညပိုင်း Night Scean တစ်ခန်း နှစ်ခန်းသာ ရိုက်ဖို့ ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် နေ့လယ်ခင်း တစ်ပိုင်းလုံး အား ကာ နေ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှာ နေရင်း ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဗွီဒီယိုကား တွေ ကြည့်ပြီး နားနားနေနေ နေမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ရှော့ပင်ထွက်မ လား စဉ်းစားလိုက်၏။

ဒီလို ရှားရှားပါးပါးရသည့် အားလပ်ချိန်လေးမျိုးမှာ အိမ်မှာ နေရင်း နားနားနေနေ နေလိုက်သင့်သော်လည်း ရှော့ပင်က မထွက်တာကြာပြီ၊ ဒီကြားထဲ အလုပ်တွေက နေ့ရောညပါ ရိုက်ကွင်းတွေ ဆက်နေ၍ ဈေးဝ ယ်တဲ့ ဘက် မလှည့်အားသေး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတာကလည်း သိတဲ့ အတိုင်း အဝတ်အစားဆို ခေတ်နဲ့ အညီ ထွက်လာတဲ့ ဒီဇိုင်း အသစ်အဆန်းတွေ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်

တင်နိုင်မှ ၊ ဒါ့အပြင် ဇာတ်ရုပ်၊ ဇာတ်ကွက်အတွက် လိုအပ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကိုလည်း လိုအပ်လျှင် ကြိုတင်ဝယ်ထားနိုင်ဖို့ လိုသည် ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ ဈေးဝယ်ထွက်ဖို့ သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မိ နိုင်ကို ခေါ်ကာ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့၏။

လမ်းရောက်တော့ ဘယ်ကို အရင်သွားရမလဲ စဉ်းစားသည် ။ ရန်ကင်းစင်တာလည်း သွားချင်သည် ။ ဒဂုံစင်တာက မမစမ်းတို့ ဆိုင်မှာ လည်း ဘယ်ဒီဇိုင်းတွေ အသစ်ရောက်နေလဲ သိချင်သေး၏။ ထို့အပြင် ဗို

လံချုပ်ဈေး၊ FMI၊ လပြည့်ဝန်း၊ Junction မော်တင်၊ အို ... စုံလို့ ... စုံလို့ ၊
အဲဒါတွေကိုတစ်ရက်တည်း အကုန်လှည့်ပတ် ပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော်
ဒီလောက်အချိန်တိုလေးနဲ့ တော့ အဲဒီလောက် နေရာစုံအောင် လှည့်ပတ်
လို့ ရမျှာ မဟုတ်၍ အနီးဆုံးလမ်းသင့်သည့် ဒဂုံစင်တာဘက်သို့သာ
ကားမောင်းရင်း ထွက်ခဲ့လိုက်တော့၏။

ဒဂုံစင်တာရောက်တော့ ကားကို ကားပါကင်မှာ ထိုးပြီး သူမ ခပ်
တည်တည်နှင့် ဆင်းလာခဲ့သည် ။ သူမ ဒီလို ရှေ့ပင်ထွင်လျှင် ဝတ်နေ
ကျပုံစံအတိုင်း ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အပေါ်က တီရှပ်လေးတစ်ထည် ဝတ်
ထားသည် ။ ပြီးနောက် လျှာထိုးဦးထုပ်လေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း၍
မျက်မှန်တစ်လက် တပ်ကာထားလိုက်သည် ။ သူမ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှု
သည် မင်းသမီး တစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ သာမန်မိန်းကလေး တစ်ယောက်
ဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိသော ဒီဇိုင်းပုံစံ အတိုင်းဖြစ်နေ၍ သူမကို ရုတ်တရက်
ကြည့်သူတိုင်း မင်းသမီး မိကိုဟု မထင်ရဘဲ သာမန်လူ တစ်ယောက်
အနေနှင့်သာ အမှတ်ရစေ၏။ ပြီးတော့ သူမဆံပင်ကိုလည်း ပါးနှစ်ဖက်
အုပ်အောင် ချထားသောကြောင့် သူမရုပ်ရည်ကို အတန်အသင့် ဖုံးကွယ်
ရာရသည် ။

"မမစမ်းတို့ ဆိုင် အရင်သွားမှာ လား"

ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း သူမကို အရင်မေးလိုက်သော မိနိုင်ရဲ့ စ
ကားကို အသံတိတ် ခေါင်းညိတ်ကာ ဖြေလိုက်၏။ ထို့နောက် ဒဂုံစင်တာ
ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ခဲ့လိုက်သည် ။ အထဲရောက်တော့ စက်လှေ
ကားဘက် အမြန်လျှောက်ခဲ့လိုက်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် သူမ
အပေါ်ထပ်ကို အမြန်ရောက်ချင်သည် ။ အောက်ထပ်မှာ က City Mark ရှိ
နေ၍ လူပိုရှုပ်၏။ အပေါ်ထပ်ကတော့ အောက်ထပ်ထက်စာလျှင် လူပို

ရှင်းသည် ။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်ကို အမြန်ရောက်ချင်နေခြင်းပါ။ ရုပ်ကို တတ်နိုင်သလောက် ဖျက်လာတယ် ဆိုသော်လည်း ကိုယ့်ဘက်က အန္တရာယ်ကို ကြိုပြီး ရှောင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲမလား။

အပေါ်ရောက်တော့ သူမဝယ်နေကျ ဖောက်သည် ဆိုင်ဖြစ်သည့် မမစမ်းတို့ ဆိုင်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့လိုက်၏။ မမစမ်းတို့ ဆိုင်က ပစ္စည်းလည်း စုံသည် ၊ ဈေးလည်း သင့်တင့်မျှတ၏။ ထို့အပြင် သူမနဲ့ ပါ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ခင်နေ၍ ဝယ်လိုခြင်းလို့ ပိုကောင်း၏။ သူတို့ ဆိုင်မှာ ရှိနေသည့် ပစ္စည်းအပြင် သူမ လိုချင်သည့် ပစ္စည်းမျိုး ရှိနေရင်လည်း မရမကရှာကြိကာ မှာ ပေးတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒဂုံစင်တာရောက်ရင် မမစမ်းဆိုင်ကလွဲပြီး တခြားဆိုင်သို့ သူမ မသွား။

မမစမ်းကို ဆိုင်ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားရပ်ကြောနေတာတွေ့လိုက်ရသည် ။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ရိုးရိုးသာမန် စကားရပ်ပြောနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကိစ္စတစ်ခုကို အခြေအတင် ငြင်းခုံနေသည့်ပုံစံမျိုး၊ မမစမ်းနဲ့ ငြင်းခုံနေတဲ့ တစ်ဖက်က လူကို မြင်လိုက်ရတော့ သူမစိတ်ထဲမှာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားမိသည် ။

ထိုလူ ... ။ သူမနဲ့ ပြဿနာတတ်ခဲ့တဲ့ လူ။

"ဟဲ့ ... မိနိုင်"

"ဘာတုန်း"

မိနိုင်က ကောင်လေး ချောချောတွေကို လိုက်ငမ်းနေရင်း သူမကို လှမ်းပြောလိုက်သည် ။ သူမက-

"ဟဲ့ ... ဟိုမှာ မမစမ်းနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ လူက ဟိုတစ်ယောက်မလား"

မိနိုင်က ထိုတော့မှ မမစမ်းတို့ ဆိုင်ဘက် လှမ်းကာ ကြည့်လိုက်၏။
ထို့နောက် မမစမ်းနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ လူကို သေချာကြည့်လိုက်ပြီး
တော့မှ -

"ဟုတ်ပ ... ဟုတ်ပ အစစ်ပဲ ၊ ဒါနဲ့ အဲလူနဲ့ မမစမ်းက အသိတွေလား
"

"အသိတွေတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူးဟဲ့၊ ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ပြဿနာတ
တ်နေပုံပဲ"

မိနိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။ ထို့နောက် မိကိုက-

"ဟိုရောက်ရင် နင် ဘာမှ မလုပ်နဲ့ နော်၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ
သိလား"

မိနိုင်က ‘အင်းပါ’ ဟု ပြောကာ နောက်တစ်ခါ ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြ၏။
မိကိုလည်း တစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာ မမစမ်းတို့ ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်လှမ်း သွားလိုက်ပါတော့သည် ။

"ဟုတ်ပါတယ် ... အစ်မပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
လောက် ပိုက်ဆံ ကျွန်တော့်မှာ လုံးဝပါမလာလို့ ပါဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် ရှိ
တဲ့ ဟာလေး အရင်ယူထားပါလို့ တောင်းပန်နေတာပါ"

မမစမ်းတို့ နား ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ထိုလူ၏ စကားကို စတင် ကြား
လိုက်ရသည် ။ သူမ ထင်သလိုပင် ပြဿတစ်ခုခု ဖြေရှင်းနေခြင်း ဖြစ်၏
။

မမစမ်းက ထိုလူစကားအဆုံး ခေါင်းလေးကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်
ကာ-

"တန်ဖိုးက နှစ်သိန်းခွဲပါ၊ ဒီက အစ်ကိုပေးတာက ငါးသောင်းတည်း

ဆိုတော့ ပိုက်ဆံက တော်တော်ကွာဟနေလို့ ပါ အစ်ကိုရယ်၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းကလည်း ပျက်စီးသွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ဘက်ကလည်း အဲဒါ .. "

မမစမ်းက စကားကို ခဏရပ်ကာ ထိုလူကို အကဲခတ်နေသည်။ ။ ထိုလူ အကြံအစိုက်သွားသည့် ပုံစံနှင့် သူ့ခေါင်းက ဆီမလိမ်းတာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ ထိုးဖွလိုက်ကာ-

"အဲဒါ ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ မလုပ်ပေးတတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မကျေနပ်ရင် ကြိုက်သလိုသာ စီရင်တော့ဗျာ"

မမစမ်းက သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ထိုလူကို ကြည့်လိုက်ကာ ...

"ကျွန်မတို့ လည်း ရှင့်ကို သက်ဆိုင်ရာတွေ ဘာတွေ ခေါ်ပြီး မရှင်းချင်လို့ အခုလို ညှိယူနေတာပါ၊ ကျွန်မ အကြံပေးသလိုမျိုး ရှင့်မိတ်ဆွေ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင့်အိမ်ကိုဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းကြားပြီး ဒီကိစ္စ လာဖြေရှင်းခိုင်းရင် မရဘူးလား"

ထိုလူက ခေါင်းကို တွင် တွင် ခါနေသည်။ ။ ထို့နောက် မမစမ်းကို ကြည့်ပြီး-

"ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ အကူအညီမတောင်းချင်လို့ အခုချိန်ထိ နေနေတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ကျွန်တော် တစ်နာရီအတွင်း လာပေးမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလား"

"ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံတတ်ပါဘူး ...ဆောရီးပါ"

မမစမ်းက အပြီးလေးနဲ့ စကားကို ပြတ်သားစွာ ဆိုလိုက်၏။ ထိုလူက အကြံအစိုက်သွားပြန်သည်။ ။

"မမစမ်း"

"ဟယ် ... မိကို"

သူမက မမစမ်းနားသို့ အကဲခတ်နေရာမှ အသာကပ်သွားရင်း ခေါ်လိုက်၏။ မမစမ်းလည်း အခုမျှ သူမကို မြင်လိုက်ပုံရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် တအံ့တဩ နှုတ်ဆက်ရင်း သူမ လက်မောင်းလေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ ။

ထိုလူက သူမကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။ သူလည်း အခုမှ မိကိုကို မြင်သွားပုံရ၏။

"ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ မမစမ်း"

"ဪ ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မိကိုရယ် ဒီလိုပါပဲ ပြဿနာလေး တစ်ခုပါ။ ဪ ... ဒါနဲ့ ဟိုနေ့ကတော့ ဒီဇိုင်းအသစ်တွေ ရောက်လို့ မိကိုအတွက်တောင် သီးသန့်ဖယ်ထားသေးတယ်၊ ဆိုင်မှာ တောင် တင်မထားသေးဘူးနော်၊ မိကို ရွေးပြီး ကျန်တာမှ တင်မလို့"

"သိပါတယ် မမစမ်းရယ် ... ဒါကြောင့်လည်း ဒီကိုလာရင် မမစမ်း ဆီပဲ လာတာပေါ့"

မမစမ်းက ကျေနပ်စွာ ညှင်းသွဲ့သွဲ့ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် မိကိုက သူမရှေ့ကလူကို ကြည့်၍ မမစမ်းဘက် ပြန်ကြည့်လိုက်ကာ-

"သူနဲ့ မမစမ်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ဟို ... စပ်စုတယ် မထင်နဲ့နော် မိကို ကူညီလို့ ရရင် ကူညီပေးချင်လို့ ပါ"

"အမယ်လေး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မိကိုရယ် ... သူက ဆိုင်က ရေမွှေး ပုလင်းလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း လွတ်ကျပြီး ကွဲသွားတာပါ။ အဲဒါ ပါလာ တဲ့ ပိုက်ဆံ မလောက်လို့ စကားပြောနေကျတာ"

"ဪ ... ဟော ... ဒီလိုကိုး"

မိကိုက စိတ်ထဲမှာ တွေးရင်း နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ကာ ပြုံးလိုက်၏။
ထို့နောက် သူမရှေ့က လူဘက် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ ...

"ဒီ မှာ အပြင်တွေ ဘာတွေကို ဈေးဝယ်ထွက်တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပါတယ်ဆိုတာ သိထားရတယ် သိလား ... နောက်တစ်ခါဆို ပိုက်ဆံမပါရင် ဒီလို နေရာမျိုးတွေ လျှောက်မသွားနဲ့ ကြားလား"

"ဟယ် ... မိကို"

မမစမ်းကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားက ကိစ္စကို မသိ၍ အံ့သြ ခြင်းကြီးစွာနှင့် မိကိုကို တားလိုက်သည် ။ မိကိုက မမစမ်းကို လက်ကာ ပြလိုက်၏။ မမစမ်းက ငြိမီကာ သူ့ရှေ့က လူကို တစ်လှည့်၊ မိကိုကို တစ် လှည့် ကြည့်နေမိ၏။

"မမစမ်း"

"ပြော ... ပြောလေ မိကို"

"အဲဒီ ရေမွှေးပုလင်းဖိုးက ဘယ်လောက်လဲ"

"နှစ်သိန်း ... နှစ်သိန်းခွဲပါ"

"ရတယ် ... သူပေးသလောက်သာ ယူထားလိုက်ပါ။ ကျန်တာ မိကို ပေးမယ်"

ထိုသို့ပြောပြီး ထိုလူ့ဘက် သူမ ပြန်ကြည့်လိုက်သည် ။ ထိုလူက တော့ ခံစားချက်မဲ့သည့် မျက်လုံးတွေနှင့် သူမကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို လူရဲ့ အကြည့်တွေက အံ့သြခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း လုံးဝမရှိ၊ သူမ ဒီလောက် နစ်နစ်နာနာ ပြောနေတာတောင် ဘာမှ မခံစားရသည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ ဟန်ဆောင်ထားတာပဲဟု သူမ ယူဆမိ၏။ တွေးကြည့်ပါ ဘယ်လိုလူမျိုးမဆို ဒီလို အခြေအနေမျိုး ရောက်လာရင် ဒေါသ၊ ဒါမှ မဟုတ် ရှက်ရွံ့ခြင်းဖြစ်မိကြမှာ အသေအချာပင်။ ဒါကို ဒီလူ က ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးဆိုတော့ ဒါဟာ ဟန်ဆောင်မှုဟု သူမ ယူဆမိ ၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မမှာ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်ရင်တော့ ကူညီ တတ်တဲ့ စိတ်ထား ရှိပါတယ်၊ အဲဒီစိတ်ထားက ဘာလို့ ခေါ်လဲဆိုတော့ လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်တာကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်တဲ့ လူ သားဆန်တဲ့ စိတ်ထားလို့ ခေါ်တယ် မှတ်ထား"

ထိုသို့ပြောပြီး ထိုနေရာမှ ချာခနဲလှည့်အထွက်တွင် ထိုလူက သူမကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်၍ -

"ဒီမှာ မိန်းကလေး"

"ကျွန်မမှာ နာမည်ရှိတယ် နာမည်ခေါ်ပါ"

သူမက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည် ။ ထိုလူက ခပ်အေး အေးပင် သူမကို ကြည့်၍ -

"ကျုပ် မင်းနာမည်ကို မသိဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုပြောချင်လို့ မိန်းကလေးလို့ ခေါ်လိုက်တာ"

မိကိုရင်ထဲမှ တင်းခနဲတော့ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလောက် နာမည်ကြီး မင်းသမီးတစ်ယောက်လုံး ရှေ့မှာ ရောက်နေတာတောင် နာမည် မသိဘူးဆိုတဲ့။

ဒီလူနဲ့ စကားပြောရင် သူ့ဘက်က မခံရအောင်၊ နောက်တစ်ခါ စကားကျွံမသွားအောင် ဆင်ခြင်မှ ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

"ကဲပါ ... ဘာပြောမလို့ လဲပြော"

"ကျုပ် မင်းဆီက အကူအညီတောင်းမိလား"

"တောင်းတောင်း မတောင်းတောင်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေရင် မနေတတ်လို့ ကူညီလိုက်တာ"

ဒါကတော့ အဲဒီလူကို ပြန်ဆော်လိုက်သည့်စကား၊ ဟိုတစ်ခါ သူ ဒုက္ခရောက်နေတုန်းက ထိုလူ မကူညီတဲ့ အပြင် သူမကို စော်ကား မော်ကား ပြောသွားခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား။

ထိုလူက-

"မလိုပါဘူး ... ကိုယ့်ကို အကူအညီမတောင်းဘဲ မင်းဘက်က သိပ်ကူညီချင်နေတယ်ဆိုရင် တခြားနေရာမှာ သွားကု၊ ဥပမာ ... ဒီရှေ့ပင်းစင်တာကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး တောင်းနေတဲ့ သူတွေ အများကြီး၊ မင်းဘက်က အခုလိုမျိုး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတွေကို ကူညီချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်သာ ရှိခဲ့ရင် အဲဒီလူတွေ ထမင်းဝသွားတာ ကြာပြီ ... မင်း သူတို့ ကို တစ်ကျပ်တစ်ပြား အရေးတယူလုပ်ပြီး သွားထည့်ဖူးလား"

မိုကို နှုတ်ခမ်းကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းကိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထောင်းခနဲ ထွက်သွားသော ဒေါသကို အမြန်ဆုံး ထိန်းချုပ်လိုက်ကာ ထိုလူထံ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

မမစမ်းလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ မျောက်မီးခဲ ကိုင်သလို ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိတော့၊ ထွက်ပဲပြေးရတော့ မလိုလို၊ ဒီမှာ ပဲ ဆက်နေရတော့မလိုလို ဖြစ်သွား၏။ သူက မိကိုတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်း မသိသူဆိုတော့ ပိုဆိုး၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် -

"နေ ... နေကြပါဦးနော်၊ ကျွန်မ ရှင်းပြတာလေးကို ခဏလောက် နားထောင်ပေးကြပါဦး၊ ဟိုဟာလေ ... ဟို ... ခုန ပြဿနာဖြစ်တဲ့ ကိစ္စက ကျွန်မနဲ့ ပဲ ဆိုင်တာပါ၊ မိကိုနဲ့ လည်း မဆိုင်သလို ဒီကအစ်ကိုနဲ့ လည်း မဆိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ နှစ်ယောက်လုံးကို ကျွန်မကပဲ တော်ကြ ပါတော့လို့ တောင်း ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီက အစ်ကို ကျွန်မဆီမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အကြွေးကိုလည်း နောက်မှ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး လာဆပ် တော့နော် ... ရပါတယ်"

ထိုလူက သူ့လွယ်အိတ် ခပ်နွမ်းနွမ်းထဲက ဟန်းဖုန်းကို ဆွဲနှိုက်လိုက် သည် ။ ထို့နောက် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုနှိပ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စကားသွား ပြောနေ၏။ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းတော့ မသိ။

မမစမ်းက ထိုလူ ဖုန်းပြောနေစဉ် မိကိုလက်ကလေးကို အသာဖွဖွ လာကိုင်လိုက်ကာ-

"မိကိုရယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာမည်ကြီး မင်းသမီးတစ်ယောက် ဆိုတာ လည်း မမေ့ပါနဲ့ ဦး၊ နောက်ပြီး ဒီကိစ္စက မမစမ်း ဖြေရှင်းရမယ့် ကိစ္စပါ၊ မိကိုက အနေသာကြီးပါ"

သူမ တစ်ခုခု ပြန်ပြောမလို့ လုပ်လိုက်သည် ။ သို့သော် ခုနလူ ဖုန်း ပြောပြီး ပြန်ရောက်လာ၍ ဘာမှ မပြောဖြစ်တော့။

"တော်ကြာ လူတစ်ယောက် ကျန်တော့ဆီ လာပြီး ခင်ဗျားလိုနေတဲ့ ပိုက်ဆံလာပေးလိမ့်မယ်၊ ခဏတော့စောင့်"

မမစမ်းက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။
ထို့နောက် မိကိုကို ခေါ်၍ ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပါတော့၏။ ခုနလူက
တော့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

ခဏကြာတော့ သားသားနားနားနှင့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို စမတ်
ကျကျ ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက် ထိုသူထံ ရောက်လာသည်။ ။ ထို
လူနဲ့ ဆိုင်အပြင်မှာ စကားအနည်းငယ်ပြောကာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့
လူ ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာ၏။

ဝင် လာပြီးနောက် မမစမ်းကို ခုနလူက-

"ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လိုအပ်တဲ့ ငွေ လာပေးတာပါဗျာ၊ ပြီးတော့
ဖြစ်သွားတဲ့ မတော်တဆ ဖြစ်ရပ်အတွက်လည်း ကျွန်တော်က ကြားထဲ
က အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်"

ထိုလူက ရည်မွန်စွာ ဆို၏။ လူက ရပ်ရည် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့် စ
ကားအပြောအဆို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုကြောင့် ငွေကြေးပြည့်စုံသော ပ
ညာတတ်တစ်ယောက်မှန်း သိသာလှ၏။ ဟိုအပြင်က လည်ကတုံး ခပ်နွ
မ်းနွမ်းနှင့် စုတ်တိစုတ်ချာလူနဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ
ဟု မိကိုရော မမစမ်းပါ သံသယတွေ ဖြစ်မိနေကြသည်။ ။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်လူက ကျသင့်ငွေ ပိုက်ဆံကို ထုတ်ကာ ပေး
သည်။ ။ ထို့နောက် မမစမ်းနား ရပ်နေသော မိကိုကို ကွက်ကြည့် ကွက်
ကြည့် လုပ်ကာနေ၏။

သူက မိကိုရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း။

မိကိုကားဆိုရင်း ထွက်သမျှကား အကုန်ကြည့်ကြောင်း။

သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေကတောင် တားယူရကြောင်း စသ

ည် ဖြင့် ပြောပြီး မိကိုကို နောက်တစ်ခါ အပြင်မှာ တွေ့ရင် လာ
နှုတ်ဆက်ပါရစေဟု ယဉ်ကျေးစွာ ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ ။ မိကိုက
လည်း ကိုယ့်ကို အားပေးသည့် ပရိသတ် တစ်ယောက်အနေနှင့်
ကြည်ဖြူစွာ ခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ လူ ဆိုင်ထဲက ပြီးချင်စွာ ပြန်
ထွက်သွားပြီး ဆိုင်ဝမှာ စုတ်တီးစုတ်ပြတ်နှင့် ရပ်နေသောလူကို ပခုံး
ဖက်ရင်း ထွက်သွားပါတော့၏။

သူတို့ နှစ်ဦး သူငယ်ချင်းဆိုတာကတော့ မယုံကြည်နိုင်စရာ။
သို့သော် လောကတွင် သူတို့ မသိနိုင်သေးသည့် ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်
တွေလည်း အများကြီး ရှိပါသေးသည်။ ။

အဲဒါတွေကတော့ ...
